

Prvá adventná nedeľa rok B

Mk 13, 33 – 37

3. december 2023

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnes na začiatku sv. omše sme svätili adventné vence a zároveň zapalovali na nich prvú sviecu. Adventné vence boli pôvodne určené deťom: zapalovaním jednotlivých sviec sme im chceli znázorniť približovanie sa sviatkov, Vianoc. Ale aj nás starších môže adventný veniec osloviť. Napriek tomu, že adventov a Vianoc sme už zažili mnoho. Tie sviece pre nás môžu znamenať nielen blížiac sa Vianoce. Veď svieca naznačuje aj náš život. (Zvykneme hovoriť, že niekomu už dohára svieca.) Dnes ale máme začiatok adventu, adventný veniec nám tak môže radostne pripomenúť celý náš život.

Život je príbeh, dej, ktorý nikdy nestojí na jednom mieste, ale stále sa posúva. Aj keď nemáme všetko vo svojej moci, predsa sme zodpovední za to, akú podobu život získa, kam sa dostaneme. Či zostaneme v poli duchovne porazených, alebo budeme môcť so sv. Pavlom povedať: dobrý boj som bojoval, beh som víťazne dokončil. V duchovnej oblasti štyri sviece adventného venca tak môžu symbolizovať jednotlivé etapy behu nášho života viery, dobra a lásky, ku ktorému nás život pozýva.

Tieto základné duchovné dary sme na začiatku dostali celkom prirodzene – cez vzťahy: od svojich rodičov, starých rodičov, možno od kňaza, možno od cirkvi. Nemali by sme zabudnúť na vďaka voči tým, ktorí semienko viery do môjho srdca zasievali. Tak ako sme dospievali, dorastali, podoba detskej viery sa menila, aj apoštol Pavol hovorí o tom, že človek najprv myslí verí ako dieťa, potom sa stane dospelým a jeho viera sa mení. Tak či onak tá detská viera bola semienkom, tou prvou sviecou, ktorú na adventnom venci nášho života zapálili iní. ktoré obsahuje aj zárodok skutočného života, dobra, dospelej viery.

Naša zodpovednosť spočívala v tom, akú pôdu svojho srdca sme tejto viere, týmto hodnotám prichystali. Či to bol len maličký kúsok živého substrátu, ktorý voči burine, trníu a skalám ostatných našich záujmov nemal šancu. Alebo to bol len udupaný okraj cesty, po ktorej sme sa v živote hnali za stále ďalšími cieľmi. Len vtedy, keď sme viere a ostatným duchovným hodnotám v našom živote prichystali lepšiu pôdu, mohla priniesť skutočnú úrodu. Tú prípravu pôdy môžeme - obrazne povedané – chápať ako druhú sviecu na venci nášho života, za ktorú sme už my sami zodpovední.

Tu si musí každý z nás musí priznať, že vo svojom živote sme aj mnohé pokazili, mnohé šance ostali nevyužitú, nedotkli sa nášho srdca. Ale ak potom na základe skúseností môjho života, na základe prežitého sa ma viera naozaj dotkla, potom sme mohli nadviazať na to dobré, čo mi kedysi tí druhí - rodičia, kňazi, cirkev sprostredkovali. Semienko, ktoré aj keď neklíčilo, čakalo na priaznivejšie podmienky, aby mohlo rozvinúť ten život, ktorý v sebe skrýva. To, že viera zachraňuje môj život, dáva mu zmysel už znamená osobné prijatie viery. To je akoby tretia svieca na adventnom venci nášho života. Ona - podobne ako na tom symbolickom venci - sa odlišuje svojou farbou. Pretože je sviecou skutočnej radosti.

Ona súvisí s duchovnou premenou nášho života – to je čas milosti, o ktorom hovorí aj dnešné evanjelium. Nehovorí o presnom časovom údaji, ani nám nedáva pestovateľský návod – hovorí o čase čakania, ktorý máme k dispozícii, ale ten nie je neobmedzený. Ježiš je Pán, ktorý nám odovzdal hospodárstvo nášho života: zanechal nám našu prácu, určil nám úlohy. Nikto presne nevie, ktorá chvíľa môjho života bude chvíľou milosti – chvíľou, ktorá mení môj život. Až spätne vieme, že to bola tá či oná udalosť, stretnutie v mojom živote, ktoré sa ma dotkli tak, že zmenili môj pohľad, že som Ježiša Krista naozaj prijal do svojho života, do svojho srdca. To súvisí s príbehom môjho života. Tu musíme rozmýšľať každý sám nad sebou. Pretože je to príbeh môjho života, mojej spásy –tu a teraz.

A nakoniec by sme nemali zabudnúť, že aj my sme zodpovední za ohlasovanie božieho kráľovstva, za šírenie daru viery. Dnes už mnohí ľudia dnes o viere ani nepočuli, nemajú pre ňu pripravenú pôdu. Nemajú s vierou žiadnu osobnú skúsenosť. Vtedy im môžeme my byť sprievodcami. Len nesmieme čakať, že to pôjde veľmi rýchlo. Ak sa odhodláme prispieť k šíreniu viery, dobra to akoby sme zapálili aj štvrtú sviecu, ktorá bezprostredne predchádza príchodu Ježiša Krista do nášho sveta.

Ak teda dnes večer budeme doma zapalovať sviecu na našom adventnom venci, spomeňme si na to, ktorú sviecu sa nám na adventom venci nášho života už podarilo zapáliť. Prosíme za to, aby v nás už horela aj tretia svieca ozajstnej adventnej radosti – aby sme svoju vieru mohli prežívať ako niečo, čo mi naozaj pomáha žiť. A snažme sa ju odovzdávať aj iným, pretože ona sa tým neumenší, ale naopak ešte sa zväčší, keď aj my budeme darom pre druhých.